

Թէ հատուցեր յերուսաղէմ՝ ստեղծօղին իմ յայտ է, որ խսկի դժուարութիւն ոչ եկն սրտի իմոյ, զի արգար եմ յայն: Եւ որպէս ի Պուրսա հնազանդէի քեզ ասելով՝ Դատապարտելոյդ հնազանդիմ բայց զրպարտելոյդ՝ ո՛չ: Հա՛ մէկ պակասութիւն մի արարի եւ խոստովանիմ թէ զխուութեամբ էր եւ ոչ անզխուութեամբ, վասն որոյ եւ քրէական համարեցար եւ է՛ այդպէս: Դու թո՛ղ մեզ եւ Տէր ամենայնի քեզ թողցէ: Այլ եւս զի՞նչ ես լինելոց, ասա՛ ինձ եւ լինէն մի՛ փառաւորիցիս միայն. ահա՛ զծայրագոյն փառս զոր ստացար, թո՛ղ զյանցանս՝): Եւ չէ ինչ մեկնելոյ ինձ կամ ծանուցանելոյ՝ թէ ի յԱսիա եւ ի Թրակիա ո՛րպէս աչօք էիր եւ սրտիւ: Մանուկ մտավարժ էի եւ քեզ նման հոգւոյ բարւոյ զիպեցայ. համարեա՛ զիս յետին քո յեանեալ իբրու զաշակերտ: Եւ զի՞նչ քեզ պարծանս ասել . . . եւ զի՞նչ ընդոտնելն ի կատարածի թէ Բարեխօս հարիւր քառասուն կաթողիկոսացն ինձ ժամանէ յօգնութիւն, քոյն ինձ մի՛ ժամանեսցէ: Համակ եւ պարզապէս զամենայն յոյս մեր ո՛չ եղաք հանդերձելոցն հատուցման, քանզի այլ բաղադրեալ եւ առաւելն այսու կենաց յուսով եմք: Մի՛ մեղադրեր ռամկիս, միայն առաքելոցն եւ Անդօնի եւ նմանեացն տվաւ այն շնորհ յուսոյն, որք սքանչացեալ ի մարմնի հրեշտակք երեւեցան եւ անդ, որպէս եւ քո հաւատն է ըստ Գրոց: Բայց արդ մեռեալք եւ կենդանիք մեր զգեմման պատարագիդ խորհուրդ ի վայրում Միածնին իջման տեսեալ զօր քո եւ ուրախ եղեն, եւ վէմդ որ երբեմն անարգեալ՝ ի գլուխ անկեան կայանալոյդ պատճառ եւ ճառք բազմադիմի օրինակաւ եւ յօգնազան եղանակաւ: Գնա՛ եւ դու այսուհետեւ զճանապարհս սրբազան հարց քոց որպէս զՌոբովամ. զի որ եւ

1) զանցանս.